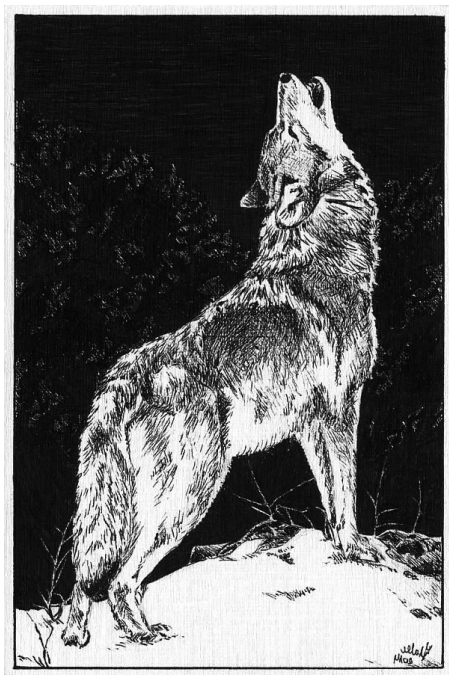

Ърнест Томпсън Ситън

Уинипегският вълк

Ernest Thompson Seton

THE WINNIPEG WOLF

© Предпечатна подготовка Паритет ООД

Уинипегският вълк.

Автор: Ърнест Томпсън Ситън, 224 стр.

Илюстрации - автора

The Winnipeg Wolf.

Author: Ernest Thompson Seton, pages 224

Illustrations by the author

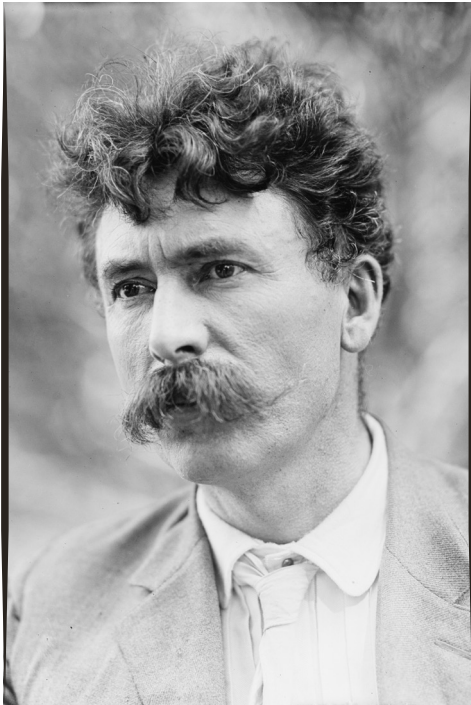
Преводач: Таня Балова

Разказите на Ърнест Томпсън Ситън са истински биографии на животни с техните герои, истории и легенди, с колорита на индианската култура. Те израстват, радват се, обичат, търсят си уютно и сигурно убежище и отглеждат своите малки. Безкрайната обич на автора към героите от неговите творби не може да не трогне днешния читател.

*За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com – отстъпка 20 процента.*

**Специална цена за колективни поръчки
от училища и езикови школи.**

ISBN 978-619-153-321-3

Ърнест Томпсън Ситън
(1860-1946)

Contents

THE WINNIPEG WOLF	6
SNAP	
THE STORY OF A BULL-TERRIER	62
WULLY	
THE STORY OF A YALLER DOG	112
ARNAUX	
THE CHRONICLE OF A HOMING PIGEON	160

Съдържание

УИНИПЕГСКИЯТ ВЪЛК	7
СНАП	
ИСТОРИЯТА НА ЕДИН БУЛТЕРИЕР	63
УЛИ	
ИСТОРИЯТА НА ЕДНО ЖЪЛТО КУЧЕ	113
АРНО	
ИСТОРИЯТА НА ЕДИН ПОЩЕНСКИ ГЪЛЪБ	161

THE WINNIPEG WOLF

I

It was during the great blizzard of 1882 that I first met the Winnipeg Wolf. I had left St. Paul in the middle of March to cross the prairies to Winnipeg, expecting to be there in twenty-four hours, but the Storm King had planned it otherwise and sent a heavy-laden eastern blast. The snow came down in a furious, steady torrent, hour after hour. Never before had I seen such a storm. All the world was lost in snow - snow, snow, snow - whirling, biting, stinging, drifting snow - and the puffing, monstrous engine was compelled to stop at the command of those tiny feathery crystals of spotless purity.

Many strong hands with shovels came to the delicately curled snowdrifts that barred our way, and in an hour the engine could pass - only to

УИНИПЕГСКИЯТ ВЪЛК

I

За пръв път срещнах уинипегският вълк по време на голямата снежна виелица през 1882 г. В средата на март тръгнах от Сент Пол, като се надявах за двадесет и четири часа да пресека прерията и да стигна до Уинипег, но царят на ветровете беше решил друго и изпрати леден източен вятър. Час след час снегът връхлиташе яростно и упорито върху земята. Никога през живота си не бях виждал такава виелица. Целият свят изчезна под снега - сняг, сняг, сняг, беснеещ, лют, хапещ, поривист сняг - и пухтящият, чудовищен локомотив беше принуден да спре по заповед на пухестите ефирни кристалчета с непорочна чистота.

Много силни ръце с лопати се заеха да пробиват път през изящно надиплените снежни преспи на пътя ни и малко по малко локомотивът се придвижваше напред - само, за да се натъкне малко по-нататък на друга прес-

stick in another drift yet farther on. It was dreary work - day after day, night after night, sticking in the drifts, digging ourselves out, and still the snow went whirling and playing about us.

“Twenty-two hours to Emerson,” said the official; but nearly two weeks of digging passed before we did reach Emerson, and the poplar country where the thickets stop all drifting of the snow. Thenceforth the train went swiftly, the poplar woods grew more thickly - we passed for miles through solid forests, then perhaps through an open space. As we neared St. Boniface, the eastern outskirts of Winnipeg, we dashed across a little glade fifty yards wide, and there in the middle was a group that stirred me to the very soul.

In plain view was a great rabble of Dogs, large and small, black, white, and yellow, wriggling and heaving this way and that way in a rude ring; to one side was a little yellow Dog stretched and quiet in the snow; on the outer part of the ring was a huge black Dog bounding about and barking, but keeping ever behind the moving mob. And in the midst, the centre and cause of it all, was a great, grim, Wolf.

па. Работата беше ужасна, ден след ден, нощ след нощ ние ту затъвахме, ту се отривахме, а снегът продължаваше да се вие и да танцува около нас.

„Двадесет и два часа до Емерсън“ – беше казал кондукторът, но изминаха почти две седмици в непрестанно разриване, преди да стигнем Емерсън и областта с тополите, които спираха целия напор на снега. Оттам влакът тръгна по-бързо, тополовите гори ставаха все по-гъсти и после в продължение на цели мили се движехме през гъсти гори, тук-там пресечени от някое открито място. Когато наближихме Сент Бонифейс, източната покрайнина на Уинипег, пресякохме бързо малка полянка, широка около 50 ярда, и там станах свидетел на сцена, която ме потресе до дъното на душата.

Ясно се виждаше огромна сюррия кучета, големи и малки, черни, бели и рижави, които се въртяха неспокойно в кръг и подскачаха насам-натам; едно малко рижаво куче се беше проснало безжизнено на една страна върху снега; от външната страна на кръга се мяташе и лаеше огромно черно куче, което обаче през цялото време оставаше по-назад от останалите. А в средата стоеше грамаден, зловещ вълк, център и причина на всичко това.

Wolf? He looked like a Lion. There he stood, all alone - resolute-calm - with bristling mane, and legs braced firmly, glancing this way and that, to be ready for an attack in any direction. There was a curl on his lips - it looked like scorn, but I suppose it was really the fighting snarl of tooth display. Led by a wolfish-looking Dog that should have been ashamed, the pack dashed in, for the twentieth time no doubt. But the great gray form leaped here and there, and chop, chop, chop, went those fearful jaws, no other sound from the lonely warrior; but a death yelp from more than one of his foes, as those that were able again sprang back and left him statuesque as before, untamed, unmaimed, and contemptuous of them all.

How I wished for the train to stick in a snowdrift now, as so often before, for all my heart went out to that Gray-wolf; I longed to go and help him. But the snow-deep glade flashed by, the poplar trunks shut out the view, and we went on to our journey's end.

Вълк ли? Та той приличаше на лъв! Стоеше сам-самичък, решителен, с настръхнала козина, стъпил здраво с разкрасени крака, и поглеждаше ту тук, ту там, готов да посрещне нападение от всички страни. Свитите му устни наподобяваха презрителна усмивка, но предполагам, че това идваше от войственото ръмжене и озъбване. Водена от куче, което приличаше на вълк и което трябваше да се срамува от подобна постъпка, глутницата кучета се нахвърлиха върху него, без съмнение най-малко за двадесети път. Но огромното сиво тяло се метна насам-натам и ужасните челюсти затракаха: трак, трак, трак. Самотният вълк не издаваше никакъв звук, но от редиците на неприятелите му се разнасяше не един предсмъртен стон, незасегнатите кучета отскачаха назад и го оставяха както преди неукротим, невредим, изпълнен с презрение към всички тях.

Много ми се искаше в този момент влакът отново да се натъкне на снежна преспа, както често ни се беше случвало дотогава; цялото ми сърце остана при сивия вълк, копнеех да му се притека на помощ. Но засипаната от снега поляна отмина бързо край прозорците, стволите на тополите закриха гледката и ние продължихме към крайната цел на нашето пътуване.

This was all I saw, and it seemed little; but before many days had passed I knew surely that I had been favored with a view, in broad daylight, of a rare and wonderful creature, none less than the Winnipeg Wolf.

His was a strange history - a Wolf that preferred the city to the country, that passed by the Sheep to kill the Dogs, and that always hunted alone.

In telling the story of le Garou, as he was called by some, although I speak of these things as locally familiar, it is very sure that to many citizens of the town they were quite unknown. The smug shopkeeper on the main street had scarcely heard of him until the day after the final scene at the slaughter-house, when his great carcass was carried to Hine's taxidermist shop and there mounted, to be exhibited later at the Chicago World's Fair, and to be destroyed, alas! in the fire that reduced the Mulvey Grammar School to ashes in 1896.

Това е всичко, което видях, и то е твърде малко. Само след няколко дни обаче разбрах, че съм имал честта да бъда свидетел на рядко зрелище; бил съм видял на дневна светлина едно необикновено и чудесно същество - самия уинипегски вълк.

Съдбата му е много странна - той предпочитал града пред гората, минавал равнодушно край овцете, за да избива кучетата и винаги ловувал сам-самичък.

Като разказвам историята на Гару, както го наричаха някои, споменавам всичко, което е известно на местните жители, но твърде вероятно е много от гражданите да не са чували за него. До ушите на самодоволния бакалин от главната улица например не беше стигнало нищо до деня на последната схватка край кланицата, когато пренесоха трупа на огромния вълк до магазина на Хак за препарирание на животни. Окачиха го там, а малко по-късно го показаха на световното изложение в Чикаго, за да бъде за съжаление унищожен по време на пожара, който превърна училището на Малви в купчина пепел през 1896 г.

II

It seems that Fiddler Paul, the handsome ne'er-do-well of the half-breed world, readier to hunt than to work, was prowling with his gun along the wooded banks of the Red River by Kildonan, one day in the June of 1880. He saw a Gray-wolf come out of a hole in a bank and fired a chance shot that killed it. Having made sure, by sending in his Dog, that no other large Wolf was there, he crawled into the den, and found, to his utter amazement and delight, eight young Wolves - nine bounties of ten dollars each. How much is that? A fortune surely. He used a stick vigorously, and with the assistance of the yellow Cur, all the little ones were killed but one. There is a superstition about the last of a brood - it is not lucky to kill it. So Paul set out for town with the scalp of the old Wolf, the scalps of the seven young, and the last Cub alive.

The saloon-keeper, who got the dollars for which the scalps were exchanged, soon got the living Cub. He grew up at the end of a chain, but developed chest and jaws that no Hound

II

Един ден през юни 1880г. Пол Свирчото, красивият безделник, който предпочиташе да ходи на лов, отколкото да се залови за някаква работа, бродеше с пушка из залесените брегове на Червената река, близо до Килдонан. Изведнъж той видя как от една дупка на брега изскочи сив вълк, гръмна наслуки и го уби. Пол изпрати кучето да разузнае и като се убеди, че в леговището няма друг голям вълк, пропълзя вътре и за свое най-голямо удивление и радост откри осем малки вълчета. Девет премии по десет долара! Колко ли прави всичко това? Навярно цяло състояние. Той заудря силно с една сопа и с помощта на своя рижав пес изби всички вълчета, освен едно. Съществува поверие, че убиването на последния член от животинска челяд носи нещастие. И така, Пол се упъти към града с кожата на старата вълчица и на седемте малки вълчета и с последното живо вълче.

Кръчмарят, в чийто джоб потънаха заменените срещу долари кожи, скоро получи и живото вълче. То израстна завързано за една верига, но гърдите и челюстите му се развиха толкова, че нито едно куче от града не можеше да се мери с него. Държаха го в двора, за да развлича посетителите, а развлечението